

Prima instanță: Jud. Bălți, sediul Central (jud. A. Cerbu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. A. Corcenco, D. Stănilă, A. Ciobanu)

Î N C H E I E R E

04 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător:

Svetlana Filincova

Judecători:

Dumitru Visternicean, Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Reșetnic Andrei, prin intermediul avocatului Lichii Boris,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Plastics-Mol” Societate cu Răspundere Limitată împotriva lui Reșetnic Andrei cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către avocatul Lichii Boris în interesele lui Reșetnic Andrei și menținută hotărârea Judecătorei Bălți, sediul Central din 17 iulie 2017,

c o n s t a t ă :

La 24 mai 2016, Întreprinderea cu Capital Străin „Plastics-Mol” Societate cu Răspundere Limitată s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către Reșetnic Andrei cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 26 martie 2013 a încheiat cu Societatea cu Răspundere Limitată „Service” contractul de vânzare-cumpărare nr. 258/12. Potrivit contractului menționat, Întreprinderea cu Capital Străin „Plastics-Mol” Societate cu Răspundere Limitată și-a asumat obligația de a comercializa marfa Societății cu Răspundere Limitată „Service”.

Reclamantul afirmă că Societatea cu Răspundere Limitată „Service” nu a respectat condițiile contractului și nu a achitat datoria în mărime de 49 902, 02 lei conform facturilor fiscale: nr. JV4069300 din 06 octombrie 2015, nr. JV4069318 din 26 octombrie 2015, nr. JV4070349 din 03 noiembrie 2015, nr. JV 4069343 din 04 noiembrie 2015, nr. JV4071409 din 26 noiembrie 2015, nr. JV 4071410 din 26 noiembrie 2015, nr. JV4070718 din 27 noiembrie 2015, nr. JV4071498 din 21 decembrie 2015, nr. JV4071506 din 23 decembrie 2015, nr. JV40711529 din 28 decembrie 2015.

Relevă că, tot la 26 martie 2013 a fost încheiat contractul de fidejusiune nr. 123/13 între Întreprinderea cu Capital Străin „Plastics-Mol” Societate cu Răspundere Limitată,

Societatea cu Răspundere Limitată „Service” și Reșetnic Andrei. Potrivit acestui contract fidejuratorul Reșetnic Andrei s-a obligat să răspundă solidar cu Societatea cu Răspundere Limitată „Service” în fața creditorului Întreprinderea cu Capital Străin „Plastics-Mol” Societate cu Răspundere Limitată pentru onorarea integrală a obligațiilor aferente contractului de vânzare-cumpărare din 26 martie 2013.

Precizează că la pretenția expediată, fidejuratorul Reșetnic Andrei nu a reacționat, prin urmare ultimul se eschivează de la îndeplinirea obligațiilor contractuale.

Declară că la momentul actual suma datoriei constituie 58 584, 92 de lei, care constă din suma de 49 902, 02 lei cu titlu de datorie și suma de 8 682, 90 de lei cu titlu de penalitate în mărime de 0,1% calculată de la suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere, adică penalitatea pentru 174 de zile de întârziere.

Solicită încasarea în mod solidar de la Societatea cu Răspundere Limitată „Service” și Reșetnic Andrei a sumei de 58 584, 92 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Bălți, sediul Central din 17 iulie 2017, a fost admisă parțial cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Plastics-Mol” Societate cu Răspundere Limitată.

S-a încasat de la Reșetnic Andrei în beneficiul Întreprinderii cu Capital Străin „Plastics-Mol” Societate cu Răspundere Limitată datoria în sumă de 52 657, 46 de lei și cheltuielile de judecată în sumă de 4 579, 72 de lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2017 a fost respins apelul declarat de către avocatul Lichii Boris în interesele lui Reșetnic Andrei și s-a menținut hotărârea Judecătorei Bălți, sediul Central din 17 iulie 2017.

La 25 ianuarie 2018, Reșetnic Andrei, prin intermediul avocatului Lichii Boris a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 23 noiembrie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei decizii prin care acțiunea să fie respinsă integral.

În motivarea recursului a indicat că instanța de apel a interpretat în mod eronat situația de drept și de fapt a cauzei.

Explică că calitatea de fidejurator a lui Reșetnic Andrei a decăzut de drept de la data de 23 decembrie 2014, când potrivit contractului de cumpărare-vânzare nr. 13027 acesta a vândut lui Hitrei Alexandr o cotă parte din capitalul statutar (12, 21125%) și o altă cotă (12, 21125%) a vândut-o lui Guțu Vladislav, astfel fiind încetată obligația de fidejusiune.

Comunică că între vânzător și cumpărător a avut loc de mai multe ori modificarea obligației garantate prin mărirea răspunderii fără acordul lui Reșetnic Andrei ca fidejurator, fapt care duce la consecințe nefavorabile pentru el. Mai mult ca atât, debitorul nu l-a informat niciodată pe Reșetnic Andrei despre raporturile ce le-a avut în continuare cu creditorul.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Bălți a fost adoptată la data de 23 noiembrie 2017.

Potrivit avizului de recepție/livrare anexat la materialele dosarului recurentul a recepționat decizia instanței de apel la 22 decembrie 2017(f.d.113-114), respectiv recursul depus la 25 ianuarie 2018, este declarat în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Reșetnic Andrei, prin intermediul avocatului Lichii Boris, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar se menționează că, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII Codul de Procedură Civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au

după la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa a constatat că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Reșetnic Andrei, prin intermediul avocatului Lichii Boris nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de către Reșetnic Andrei, prin intermediul avocatului Lichii Boris, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Svetlana Filincova

Judecători

Dumitru Visternicean

Nicolae Craiu